

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 240. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387487984/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

No ejer di dem sjæh; men i æller Daww hor di unne Kjasholm. Den æ da ænnele sjet ad, som saa manne anner; men fahr haar ed wot en skammele gue Goer. I di Tiet – A veed no ett saa neww, nær ed war – bowed dær et Stød tow Broer po e Goer. Den ældst a dem wa da e Mand, aa den ungest ejed slet ett nød hverken aa e Goer eller aa e Gwos. Men Pæng haad han ejen nok aa, manne Kihster full, saawal som den Aahn.

Noddeda, i de samum Golaw bowed der en Fraaww po Annsbjerre. Hun war ung bløwwen Enki, aa righ wa hun, aa knøw wa hun. De ku jow da ett slaa fejl, te dæ wa baade Jen aa Enaahn, dæ bejled te hin. Si kuns no! Ham den ældst Broer o Kjasholm, han bejled aasse; men de wil ett blyw te nød. E Fraaww haad sit sæ Enaahn ued; men hwem han war elle hwot han wa fræ, de mo A et seji, for A veed ed ett. Den ungest aa di hæ Kjasholms Broer haad aasse sit sæ Jen ued; men de wa sgi en Buenpilg i Skræe. Jahjal han wil jow ett hat hin te Kuen; men ejesen søen – I vedd wal. De passed hun ett om. Han ga Gaat for, aa han bøj hinne Pæng, aa han lowwed hin baade Guld aa grønøn Skoww; men lih vidt kam han mæ hinne. Hun passed hin Rok aa hin Birnhues, aa behded hin gammel Foræller. Imelstaahn wa hun saarren, aa hinne Muer saa te hin ivessemda: »Hva skaae Do? bette Ann!» Hun suet ett nød Annet po ed end: »To de veed A ett – Jen ka ett aaltid væ lih glæe.»

Mens de hæhr no stod søen po, saa kam den ældst Broer ætter, hwem de war, e Fraaww haalt aa. Aa saa suer han en how Jed: te han skul undlyww ham, ihwor han saa traf po ham. Men hor ikkun saaf Hwem aa Jer, dær æ kommen ad e Vej mel Ungstrup aa Tuening, haa wal aasse sit søen mødtejs ve en Pass en laang flaad Hew – lissom en Doss – i en Fihrkant mæ sture Stien rundenom aa nowwn Broklinger aa Tejstien. Si dæhr haar i gammel Daww staan en Kjerck, dæ hed Lulu Kjerck. Aa di Annsbjerre Folk, aa di Kjasholms Folk di wa lih gue om den samum Kjerck, aa haad jet Stuelstaah, eller Poppeltuer, som di kaller ed, i en. Si no bøj ed sæ hverken wahr elle bæjer, end te e Fraaww mæ hin Kjærrest mødtes en Søndæ mæ den ællest aa di hæ Kjasholms Broer i e Stuel. E Kjasholmsmand gjør ett laang Snak; men drow hans Koer, aa jaw igjennem den Aahn. E Fraaww hin Kjærrest han fil dæ øwverenn; men han kam sjæl løkkele aa wal ued aa e Kjerck. Men hwot han saa sibn timmedes, de vedd A ett nød aa. Men

de sig selv; men i ældre Dage hørte de under Kærsholm. Den er da endelig splittet ad som saa mange andre; men før har det været en skammelig god Gaard. I de Tider – jeg ved nu ikke saa nøje, naar det var, – boede der en Tid lang to Brødre paa Gaarden. Den ældste af dem var da Manden, og den yngste ejede slet ikke noget hverken af Gaarden eller af Godset. Men Penge havde han ellers nok af, mange Kister fulde, saavel som den anden.

Nuda, i det samme Godlag boede der en Frue paa Avnsbjerg. Hun var ung bleven Enke, og rig var hun, og knøv var hun. Det kunde jo da ikke slaa fejl, at der var baade en og anden, der bejlede til hende. Se kuns nu! Ham, den ældste Broder paa Kærsholm, han bejlede ogsaa; men det vilde ikke blive til noget. Fruen havde set sig en anden ud; men hvem han var, eller hvor han var fra, det maa jeg ikke sige, for jeg ved det ikke. Den yngste af de her Kærsholm Brødre havde ogsaa set sig en ud; men det var sgi en Bondepige i Skra. Jaja! han vilde jo ikke have hende til Kone, men ellers saadan – I ved vel. Det skøttede hun ikke om. Han snakkede godt for, og han bød hende Penge, og han lovede hende baade Guld og grønne Skove; men lige vidt kom han med hende. Hun passede sin Rok og sin Bindehose og hædede sine gamle Forældre. Imellemstunder var hun bedrøvet, og hendes Moder sagde til hende engang imellem: »Hvad skader du, lille Ane?» Hun svarede ikke noget andet paa det end: »Aah, det ved jeg ikke – én kan ikke altid være lige glad.»

Mens dette her nu stod saadan paa, saa kom den ældste Broder efter, hvem det var, Fruen holdt af. Og saa svor han en høj Ed: at han skulde undlive ham, ihvor han saa traf paa ham. Men hør ikkun saa! Hvem af jer, der er kommen ad Vejen mellem Ungstrup og Torning, har vel ogsaa set saadan midtvejs omtrent en lang flad Høj – ligesom en Dos – i en Firkant med store Sten rundt om og nogle Brækker af Teglsten. Se, der har i gamle Dage staaet en Kirke, der hed Laude Kirke. Og de Avnsbjerg Folk og de Kærsholm Folk de var lige gode om den samme Kirke og havde eet Stolestade eller Pulpitur, som de kalder det, i den. Se, nu bød det sig hverken værre eller bedre, end at Fruen med hendes Kæreste mødtes en Søndag med den ældste af de her Kærsholms Brødre i Stolen. Kærsholmsmanden gør ikke lang Snak, men drog sin Kaarde og jog igennem den anden. Fruens Kæreste han faldt død overende; men han kom selv lykkelig og vel ud af Kirken. Men hvor han saa siden blev af, det ved jeg ikke noget om.